

et yderligere Tillæg af 25 pCt. ikke af den oprindelige Invalidforsørgelse, men af denne med alle senere Tillæg, saa at det bliver det samme som 70 pCt.s Tillæg til, hvad Loven af 1851 foreskriver, gaa vi, fra alle Sider, er jeg vis paa, med Glæde ogsaa ind paa dette Forslag, idet vi erkende, at der er en dobbelt Grund til denne Forhøjelse. For det første blive Krigsinvaliderne og Fredsinvaliderne ældre Aar for Aar, Arbejdsevnen svækkes i Tidens Løb, og Trangen vokser. For det andet ere Livsvilkaarene nu forskellige fra, hvad de vare tidligere, idet Fornødenhederne stige Aar for Aar, og dermed ogsaa Trangen. Jeg finder ingen Anledning til at komme med længere Udtalelser i Anledning af denne Sag, men jeg skal indskrænke mig til paa det bedste at anbefale Lovforslaget og det deri foreslaaede Tillæg saavel til Krigsinvaliderne som til Fredsinvalider, hvilke sidste jo ogsaa blive ældre og derfor ogsaa trænge til bedre Vilkaar. Jeg skal altsaa anbefale Forslaget, som det foreligger for os fra det andet Ting, til velvillig Behandling og hurtig Fremme.

Finansministeren (C. Hage): For de Udtalelser af Tilslutning, der ere fremkomne, er det mig kært at bringe min bedste Tak. Det ærede 6te københavnske Medlem (Rambusch) fremsatte nogle almindelige Betragtninger angaaende Invalidunderstøttelsens Karakter og om Statens Pligt til at yde Invaliderne Hjælp. Rigtigheden af disse sidste Betragtninger skal jeg ikke bestride, derimod tror jeg, at det ærede Medlem tager noget fejl i sin Opfattelse af Invalidforsørgelsens Karakter. Han mener, at Lovgivningsmagten har vaktlet imellem at betragte den Hjælp, der tilstaas Invaliderne, enten som Fattighjælp eller som en Hædersgave. Jeg tror imidlertid ikke, at Invalidforsørgelsen har Karakter hverken af det ene eller det andet. Efter min Opfattelse er Invalidunderstøttelsen en Pension, om end en Pension af særegen Art, ydet efter særlige Forudsætninger og under særlige Former, saaledes at dens Størrelse er uafhængig af Tjenestetidens Længde, og at den ydes til Personer, som for en stor Del ikke have beklædt nogen i øvrigt pensionsberettiget Stilling. Af denne Karakter som en Art Pension følger da ogsaa den Bestemmelse, som det ærede Medlem opholdt sig ved, nemlig at naar en Invalid gør sig skyldig i en vanværende Handling, mister han Retten til Invalidforsørgelse. Denne Bestemmelse

er ingenlunde særlig for Invalidforsørgelsen, den gælder om enhver Pension. Naar en pensioneret Embedsmand ved Dom findes skyldig i en Handling, som kunde have medført Fortabelse af Embedet, mister han sin Pension, endogsaa naar han har begaaet denne Handling, inden han blev pensioneret. Og naar en Enke, som har Pension, ved Dom bliver funden skyldig i en vanværende Handling, mister ogsaa hun sin Pension. Der er paa dette Punkt for Invalidernes Vedkommende ingen anden Regel gældende end den almindelige, som gælder for alle Pensionister.

Jeg finder Anledning til at tilføje, at jeg heller ikke kan anse det for holdbart at stille Deltagelsen i en Krig og endnu mindre Uddannelsen til Soldat i Fredstid op som en Gerning, der i og for sig kvalificerer til en ganske særegen Grad af Forsorg fra Statens Side. Naar en Mand indkaldes til Tjeneste og bliver uddannet som Rekrut, og han saa springer galt paa Hesten, forstøver sin Fod og kommer til Skade, ser jeg ikke, at dette i og for sig skulde kunne begrunde et større Krav paa Understøttelse fra Statens Side, end om han f. Eks. gør Tjeneste paa et Lokomotiv eller udfører hvilken som helst anden Stats-tjeneste og kommer til Skade under denne. Det særlige Følelsesmoment, som kommer til over for de militære Invalider, kan i hvert Fald kun komme til at gælde Krigsinvaliderne. Derfor har man ogsaa stadig fundet Grund til at yde Krigsinvaliderne en højere Understøttelse end den, der i Almindelighed vil være at tillægge den, som er kommen til Skade i Fredstjeneste. At ogsaa han bør have en rundelig Erstatning for den Skade, han har lidt, er der ingen, der modsiger, men den Omstændighed, at han har paadraget sig en saadan Skade som Soldat, kan ikke i og for sig kvalificere ham til en større Understøttelse, end om han i anden Statstjeneste lider den samme Skade.

Med Hensyn til Krigsinvaliderne finder jeg dernæst Anledning til at gøre opmærksom paa, at den oprindelige Undersøttelse, som blev fastsat ved Lov 9. April 1851, er indtil nu bleven forhøjet fire Gange, først i 1858 med 50 pCt., derpaa i 1876 med 20 pCt., i 1883 med 25 pCt. og i 1897 med 25 pCt. Efter det foreliggende Forslag vil den nu blive yderligere forhøjet med 25 pCt. Men vel at mærke, disse procentvise Tillæg ere ikke beregnede af den oprindelige Forsørgelsessum, men ere stadig blevene beregnede af den oprindelige Sum i Forbindelse med de